

moest ondergaan. Kort tevoren had hij besloten om weer te gaan schilderen. Hij had zaagsel en andere sporen van zijn succesvolle houtzagerij uit zijn atelier verwijderd en nieuw schilderslinnen besteld. Naar het ziekenhuis echter ging hij in de stellige overtuiging, dat hij dit atelier nooit meer zou terugzien.

De houten appel, Franses bekendste schepping, overschaduwde thans zijn andere werk dat bestaat uit schilderijen, aquarellen en litho's. In 1924 geboren, kwam hij als schilder pas kijken na de tweede wereldoorlog en als velen van zijn generatie oriënteerde hij zich op het Parijse schilderen. Hij reisde graag, maar vond ook veel motieven in stad en haven. Met zijn collega's Jan Burgerhout, Jan Goedhart, Charles Kemper, Ed van Zanden, de beeldhouwer Huib Noorlander en, aanvankelijk, de veelzijdige Louis van Roode, vormde hij van 1952 tot 1961 de expositiegroep 'Argus'. In het eerste van de twee door deze groep geproduceerde cahiers schreef hij: 'Als ik zuiver mijn intuïtie volgen kan zal ik mogelijk in staat zijn, anderen iets te laten zien van dingen, die niet verstandelijk te verklaren zijn'.

In zijn schilderijen uit die periode droomde hij het alledaagse om in de tederste tinten. Zijn stadsgezichten geven een levendige kijk op een rommelige veelheid van gegevens die tot een eenheid is gebracht door de toon die deze tinten tezamen aanheffen. De olieervens hebben in hun trant iets van kleurkrijttekeningen. Met dit ongekunstelde werk won hij in 1955 een koninklijke subsidie en in hetzelfde jaar verwierf hij met een 'Straatje' de Rotterdamse Academieprijs.

Franses hoopte dat het hem gegeven zou zijn, iets te kunnen meedelen over het wonder van de dingen dat ons door de echte naïeve kunstenaars zo indringend voor ogen wordt gesteld. Hij verlangde er ook naar, niet alleen door de toon maar ook door de constructie vat te krijgen op het motief. In de jaren zestig kwam hij verrassend tevoorschijn met combinatiewerken. Een gevonden, verweerde poppekop voltooide hij op papier met tekening en waterverf en op dat werk volgden meer combinaties met poppen, gefabriceerde of zelf gemaakte. 'Op een gegeven ogenblik raak je op een thema uitgekeken. Dat is heel normaal', zei hij in een gesprek met de criticus Bertus Schmidt.

In aquarellen gaf hij de poppen even precies en fraai weer als hij dat vervolgens ook met vruchten ging doen. Door de poppen was hij al tot houtbewerking gekomen en op zeker moment ging hij uit hout parten zagen waar hij een appel mee samenstelde. Zijn vader had